

EVENING SCHOLAR

LOREM IPSUM DOLOR SIT AMET, CONSECTETUR ADIPISCING ELIT, SED DO EIUSMOD TEMPOR INCIDIDUNT

ALTERNATIVE, CLEAN ENERGY SOURCE APPROVED FOR HOME USE

THE ENGINEERS AT Mänttä Institute of Taxidermy (MIT) report that their Demon Invocation Energy Device (DIED) passed the final trials and is now ready to be employed for home use. This device siphons the thermoelectoplasmic energy, a by-product of any demon invocation. This news has been long anticipated by every goth hippie who, for obvious reasons, cannot deal with solar panels. The gathered energy from one invocation of a regular-sized demon can be easily used to power up your home for a week! Not only does this device produce clean energy, it can also be built with common household items, allowing for re-purposing and helping recycling initiatives.

To build this device, you will need some cardboard

rolls (such as from toilet paper), a few pieces of cutlery, fishing line, cord, baby (or other noisy pet if a child is not readily available), iron, wire coat hanger, and some tape. Once assembled (see diagram), place this device no further than 3.5 adult badgers from your inverted pentagrams. However, do make sure that DIED does not touch the pentagram itself, otherwise you might create a localized black hole. Should that happen, you will need to pull on the safety plug (attached to a fishing line) before the singularity explodes. Failure to pull the plug before your demon fully materializes will result in the immediate end of the universe.

MIT pledges that DIED is 100% safe.

PO and NH

FEELINGS OF ALIENATION IN ALIEN COMMUNITIES: A BREAKTHROUGH

THIS PAPER IS a breakthrough and a future trendsetter in the course of anthropology: a look into non-human humanoids who have established their offworld communities online. These communities have been well-hidden and insulated, but decades of misrepresentation and caricatures have pushed them

to take a step into light and come forward to humanity. As their existence is no longer a secret, they are ready to share their culture with mankind. Following discussions and engaging with the humanoids in two confirmed forums ("iamaactual-aliennojoke.org" and "extraterrestrialonlyexclusive.free-

forums.com") has allowed an insight into the culture, and struggles, of living as a non-human humanoid among humans in a human-centric world. In their communities, they share tips and memes to cope with feelings of alienation and even other-worldliness they tend to experience. In the words of one of the forum regulars named Bop: "Xhotskbrsxczzzjjdiiklmn&kdooop" which roughly translates to: "It's bullshit."

The aim of this paper is to ask how we can better learn from our visitors and to include them in our society. The first part of this paper follows the interactions between humans and aliens on social media sites Bicker and Basebook presenting us with a snapshot of the state of human-alien relations and the

current cultural representations held by both parties. The second part will focus on the horizons of change: as usual it is the youth, or larvae, who are leading the changing opinions of acceptance among humans and aliens. To conclude, a proposal is made for a task force of alien and human representatives to search for solutions to issues that emerged during the period when the data was being collected, such as temporal shifts to change the past when a favorite football team lost the game, issues with some aliens reporting allergies towards humans and forum posts on how to adopt humans as pets.

Article to be published in *Social and Cultural Anthropologists with Social Anxiety*.

IS

Doctor Pavlov loses his No Bell prize

THE FAMOUS BEHAVIORIST Ivan Pavlov, awarded the No Bell Prize in 1904, has been caught in a shocking scandal and been stripped of all the glory and made to return both his No Bell medal, and his lifetime supply of free dynamite.

New information received by the No Bell committee suggests that Pavlov used a bell when conditioning his canine test subjects. "This is clearly against the rules and stipulations of the No Bell Prize," says the grand master of the Royal Academy, the king of Sweden. "So, we're taking the award back and giving it to someone else."

Our reporter suggested that he could give the award to Marvin magazine instead, for their outstanding work in arcane and eldritch science. "Marvin? Doesn't ring a bell," said the king. "So, they meet all our requirements!"

We hope that our shipment of dynamite is already in the mail.

VT

Biosentient Interdisciplinary Research on Interspecies Communication: The Human-Pea Cohabitation Experiment

Throughout mankind's history, astrophysicists, biologists, chemists, philosophers, and celebrities have been interested about the question of alien contact. Is there life on other planets? Is it similar to life on Earth? Do they have celebrities as well, and if so, what are they famous for? And if there is life out there – can humans establish contact with life forms fundamentally different from us?

Considering the communication difficulties humans have with each other and with other species of their own planet, the scientific enquiry becomes further complicated. Is it possible to communicate with organisms that are morphologically different from humans? Can humans live together in harmony and mutual understanding with other life forms such as *Pisum sativum*, i.e., the common pea plant?

To answer these current and universal questions, the International Vegetal Sentience Research Unit designed and conducted a biopsychosocial experiment which involved humans and pea plants living together in different social environments. The purpose was to investigate how interspecies communication developed depending on social context and whether long term cohabitation and interaction between plants and humans could develop into mutual understanding and common language. The study was funded by VEGO (Vegetally Endangered Galaxy Organisation) and BRAINS (Biological Research for Astral Intelligence and Neurological Systems).

PREVIOUS RESEARCH ON interspecies communication has neglected to study the connection between emotive states and vegetal growth during animal-plant interaction. Our approach was to map psychological processes in the human test subject and corresponding botanical development stages in the plant test subject. There were three main hypotheses:

- **HYPOTHESIS 1:** Human to plant communication in a friendly environment will enforce pea plant development.
- **HYPOTHESIS 2:** Human to plant communication in a hostile environment will hinder pea plant development.

- **HYPOTHESIS 3:** Human to plant communication will encourage communication and language development in pea plants.

Method:

There was a control group, and two experimental groups: the hostile habitat and the friendly habitat. Both groups consisted of an equal number of humans and pea plants. Humans were allocated the role of caregiver and pea plants were allocated the role of care recipient. In the first group humans were instructed to treat their pea plants abusively and talk to them using foul language and by shouting. In the second group caregivers were told to treat their care recipients lovingly and talk to them in an encouraging manner. In the control group there was no social interaction or communication between humans and pea plants living together.

In both experimental groups pea plant dependents received talking treatment from their human caregivers for equal amounts of time. Dosage of treatment was measured systematically in both groups: word count and vocabulary strength were standardised. Caregivers were instructed to use predetermined trigger words, such as “looking great”, “remarkable growth”, or “beautiful pods” for positive encouragement, and “pea-brain dimwit”, “ugly looking prick plant”, “piece of veg idiot” for hateful abuse. Emotional scale for words ranged from -10 = extremely abusive, to +10 = extremely supportive. Speaking volume and intonation was quantified using decibel measuring and pitch frequency recognition.

A full psychological quality assessment was conducted to determine the emotional state of human test participants before, during, and after the experiment. A full growth quality assessment was conducted to determine the botanical state of pea plant test participants before, during, and after the experiment.

The environmental botanical constants (soil, light, water and minerals) were standardised and controlled in all study groups. The human living environment (ergonomic chairs, entertainment package, office supplies, and catering) was likewise standardised and controlled in

all study groups. No plants or humans were physically harmed during the experiment, although in all study groups (including the control group), the human caregivers harvested and ate the peas produced during the course of the experiment. However, the pea plants themselves were not harmed.

Results:

The results were statistically significant. There was direct correlation between human to plant communication and pea plant development. In both experimental groups the pea plants produced more peas per pod – and more pods per plant – when compared to their peers in the control group. According to humans in the control group, pea production was “average” and pea portions per person were “sufficient”. Contrastingly, in friendly cohabitation humans reported that pea productivity was “record breaking” and “statistically astounding”, while in hostile cohabitation humans complained that they had harvested and counted “a helluva lot [of peas]” or “more [peas] than we can possibly eat”.

There was also a direct correlation between emotive states of humans and the way humans responded to the peas in their care (see Figures 1 and 2). In the friendly habitat, the human test participants reported having developed a good relationship with and intimate feelings towards their care receiver pea plants (see Figure 1). They also reported that the fruit of the peas that they had taken care of “tastes better” or “tastes sweeter” than other snack foods that they ate during the experiment. In contrast, the human caregivers in the hostile habitat reported that “peas taste bad”, “I don't really like peas”, “these peas are tasteless”, or even, “peas taste like piss” (see Figure 2). In both experimental groups humans reported that their pea plants clearly responded to verbal communication by producing good fruit (in the friendly habitat), and bad fruit (in the hostile habitat).

Emotive states also corresponded with the amount of peas eaten. In the friendly habitat humans ate more peas. In the hostile habitat the amount of peas eaten was less. In the control group,

where there was no communication between humans and plants, the majority of the human participants were not interested in eating their peas. When asked about the taste of their peas, and if they would care for more peas, they reported that “yes, they [the peas] were nice” and “they [the peas] tasted like peas”, or “I've had more than enough [of peas] already” and “I'm full, I just can't eat any more [peas].”

Conclusion:

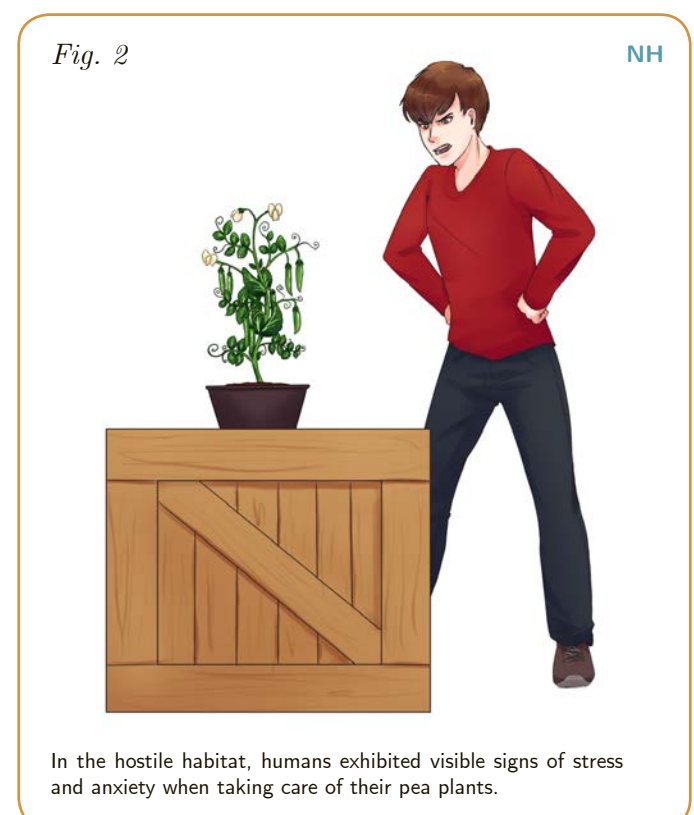
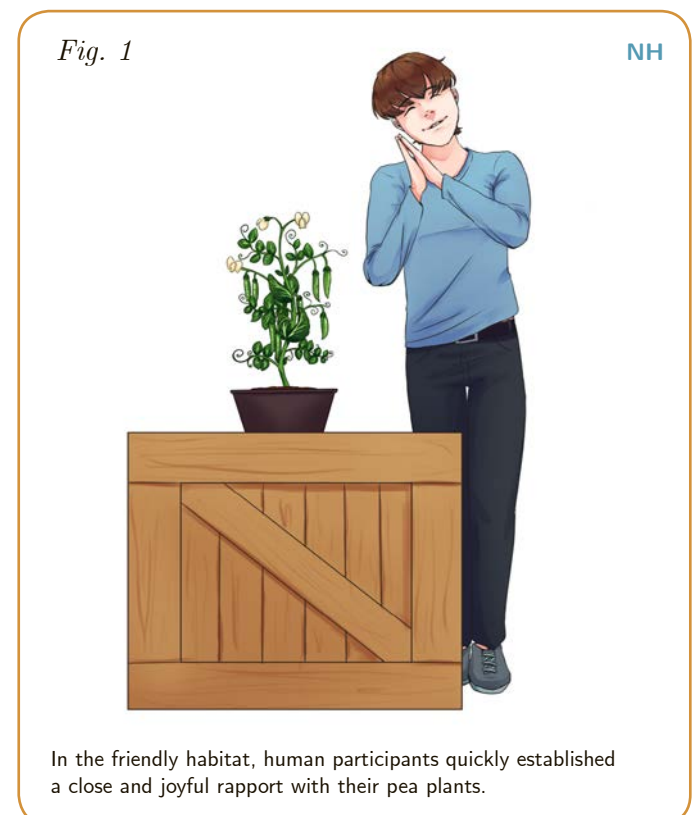
The scope of this study has been limited, but our research suggests that there is a profound link between mental and vegetal phenom-

ena. Species that belong to different taxonomic domains can develop complex communication systems during long-term cohabitation, but more research is needed to establish the specifics. It is important to gather more data about human-plant communication by using the psycho-vegetal methodology. Otherwise, the question about interspecies communication and humans living in harmony with alien life forms remains unresolved.

Bibliography:

The Internet
Social media
IKEA Products – Plants

II

Luonnonvaraisten jääkaappimagneettien vaellusreittien kokeellinen mallinnus

KIRJALLISUUDESTA TIEDÄMME, ETTÄ jääkaappimagneeteilla on salainen valtakunta jossain maapallon uumenissa¹. Sieltä käsin jääkaappimagneetit vaeltavat tieteelle toistaiseksi tuntemattomia reittejä maanpinnalle². Pintaolosuhteissa jääkaappimagneettien on arveltu siirtyvän muun muassa autojen ja laivojen pohjaan kiinnittyneinä³. Ne pudottautuvat pois sopivissa kohdissa⁴ ja tarttuvat esimerkiksi jalkineiden, laukujen tai kävelykeppien metalliosiin⁵ ja pääsevät siten siirtymään luontaiseen esiintymispaikkaansa, jääkaapin tai pakastimen oveen⁶.

Pitkään on arveltu, että jääkaappimagneettien vaellusreittejä voisi tutkia vertailemalla, kuinka paljon niin sanottuja *huomaamattomia* eli *luonnonvaraisia* jääkaappimagneetteja ihmisillä on kylmälaitteidensa ovissa⁷.

Suorittamassamme tutkimuksessa Facebook-feedistä ilmoittautuneet vapaaehtoiset koehenkilöt esittivät ensin arvion, montako jääkaappimagneettia heillä on jääkaappinsa ja/tai pakastimensa ovessa, ja siirtyivät siten kyseisten kylmälaitteiden luo suorittamaan tarkistuslaskennan. Tällä tavalla saatiin aikaiseksi niin sanottu havaintoeroluku⁸, joka on samalla luonnonvaraisten jääkaappimagneettien lukumäärä heidän kylmälaitteissaan. Menetelmä ei valitettavasti riitä erottamaan, mitkä magneetit jääkaapin ovessa ovat luonnonvaraisia ja mitkä eivät, sillä ihmisillä on usein hyvin puut-

teellinen mielikuva siitä, mistä yksikään jääkaappimagneetti on ilmestynyt heidän kylmälaitteensa oveen⁹.

Uutena¹⁰ havaintona tutkimus paljasti niin sanottujen negatiivisten havaintoerolukujen olemassaolon. Joillakin henkilöillä (n=5) jääkaappimagneetteja oli vähemmän kuin he arvelivat. Tämä voisi viitata vaellusreitteihin, jotka suuntautuvat pois päin jääkaapin (ja koehenkilöiden) sijaintipaikkakunnilta¹¹.

Joillakin jääkaapeilla (n=9) havaittiin myös staattinen tila, jossa jääkaappimagneettien arvioitu ja tarkistettu lukumäärä oli sama¹². On mahdollista, että tämä viittaisi paikkoihin, jotka ovat jääkaappimagneettien vaellusreittien ulkopuolella¹³. Koska samoilta paikkakunnilta tuli myös melko suuriakin havaintoerolukuja, tarvittaisiin lisätutkimuksia, joissa saman jääkaapin magneettien määrää seurattaisiin ajallisesti¹⁴. Tarpeellista voi olla myös jääkaapin sijaintien tarkempi määrittely¹⁵. On täysin mahdollista, että vierekkäisistä kortteleista toinen kuuluu osana jonkinlaiseen jääkaappimagneettien pääväylään¹⁶, kun taas toinen on täysin sen ulkopuolella.

Tutkimuksessa laskimme myös paikkakuntaakohtaisia havaintoerolukujen keskiarvoja yrittäessämme saada selville, olisiko jokin paikkakunta selvästi jääkaappimagneettien vaellusreiteillä tai vaihtoehtoisesti selvästi niiden ulkopuolella.

Tulokset olivat seuraavia:

Paikkakunta	Havaintoerolukujen keskiarvo
Espoo	32,8
Helsinki	5,7
Jyväskylä	5,5
Tampere	1,4
Turku	28,7
Vantaa	16,7
Pori	10

Luvuista hahmottuu reitti Turusta pääkaupunkiseudulle¹⁷, mutta ei enää Helsinkiin asti. Jyväskylän ja Tampereen matalat luvut antavat viitteitä siitä, että jääkaappimagneetit saattaisivat välttää sisämaata (ks. Kuvio 1)¹⁸. Lisätutkimuksilla voisi selvittää jääkaappimagneettien väli-isäntinä¹⁹

toimivien laivojen osuutta vaellusreittien synnyssä.

Laajempia tutkimuksia vaaditaan myös sen selvittämiseksi, miten Etelä-Suomessa havaittu vaellusreitti liittyy Euroopan²⁰ ja globaaliin jääkaappimagneettien vaellusreitistöön²¹, jonka rakenteita ei ole vielä kartoitettu tarkasti.

KUVIO 1. Tutkimuksen pohjalta rekonstruoitu malli jääkaappimagneettien oletetuista vaellusreiteistä Suomessa. Muun muassa Tampereen ja Jyväskylän jääkaappimagneetit osoittautuivat luonteeltaan sedentarisiksi ja paikkakunnat olivat näin vaellusreittien ulkopuolella.

Kirjallisuus

- Fragment, P. (2009): *Decoratriviology: A Practical Handbook*. Trondheim: Frie Universitet Forlag, 2009
- Hunksy, B. (1980): *The Wild Refrigerator Magnet: A Study*. Toronto: Toronto University Press, 1980
- Laatikko, A. E. (2010): "Ai mitä sä tutkit?" Jääkaappimagneettien tutkimuksen sosiaalisista haasteista. Pro gradu -tutkielma. Dekorativian laitos. Helsingin yliopisto, 2010
- LaCosta, F. (2007): "Attached to Our Lives and to the Refrigerator: Some reflections on Knickknackology". *The American Journal of Knickknackology*. 57 (2007): 8, 56–90
- Mortepasto, V. Z. (2003): *Unseen Decoratives. A Complete Survey*. Perth: Social Printers, 2003
- Robstchelbst, Q. Q. (1999): "On Challenging the Migrating Patterns of Refrigerator Magnets". Teoksessa *The New Millennium Knick-Knacks: Proceedings of the XIII Conference on Refrigerator Magnets, Snow Globes and Certain Garden Gnomes*. Bologna 5-6 June 1997. Bologna: University Vittorio Bomba Press, 1999
- Nippel, K. (1970): *On Knickknackology*. Hampton: University of Greater Slug, 1970
- Sisättö, V. (2005): "Jääkaappimagneettien salajuoni paljastetaan". *Avaruusajan päivälehti* 9.4.2005
- Solakka, T. T. (2018): "Hyvin-kää – ulkona reiteiltä?". *Takamagneetti: Jääkaappimagneettibongarit ry:n jäsenjulkaisu*, 3/2018, 5–7

Viitteet

- Sisättö (2005). Koska lähde on hankalasti saatavissa, tässä sitaatti: "Olen varma, että jääkaappimagneeteilla on salainen valtakunta maan uumenissa. Sieltä ne hiipivät pienten kolojen kautta pinnalle. Ne tarttuvat ohiajaviin autojen pohjiin – isojen autojen alapinnoissa niitä on varmaan satoja. Sitteen ne pudottautuvat irti ja tarttuvat jalankulkijoiden kenkien tai laukkujen metalliosiin. Näin ne pääsevät huomaamatta keittiöihimme, jossa ne – tsänk – kiinnittyvät luontaiseen ympäristöönsä, jääkaapin oveen. Eräänä päivänä ne otavat Maa-planectan tökeröistä käsistämme. Jos minulta olisi torstaina kysytty, montako jääkaappimagneettia minulla on, olisin epäoimittain vastannut "yksi" – sellainen aika näyttävä sittäisistä esittävä. Kun vein eilen Ninnin antaman jääkaappimagneetin keittiöön, totesin että se on neljäs jääkaappimagneettini. Klonkkua esittävän jääkaappimagneetin ilmestymisestä keittiöni minulla on jonkinlainen muistikuva, mutta mistä ihmeestä Nalle Puh -magneetti on tullut?"
- Ibid.
- Idib.
- Dibi.
- Biid.
- Diib.
- Vrt. Hunksy (1980) ja Mortepasto (2003). Kannattaa huomioda myös ne näkökohdat, joita esittelee lupaava Laatikko (2010).
- Ks. Fragment (2009), mutta suosittelava ja jokseenkin korvaamaton on edelleen Nippel (1970).
- LaCosta (2007) etenkin, mutta vertaa Mortepasto (2003) ja Nippel (1970).
- LaCostan (2007) "havaitsemattomat tuntemattomat" lähestyy tätä, mutta yhdyt Fragmentin (2009) näkemykseen siitä, että LaCosta ei havaitsisi jääkaappimagneettia, vaikka sellainen tipahtaisi ovesta hänen varpailleen.
- Tästä ehkä eniten Sympa [1992], alaviite 114.
- Robstchelbst (1999) saattaa puhua tästä, jos vain joku ymmärtäisi mitä hän tarkoittaa.
- Surullinen esimerkki – alan harrastajien näkökulmasta kerrottuna – on Solakka (2018).
- LaCosta (2009) ehdottaa jopa vain tällaiseen tutkimukseen keskittymistä, mutta näkemys on torjuttava amerikkalaisen pragmatismien ylilyöntinä ja mahdollisesti henkilökohtaisen ongelman oireena.
- Kuten Hunksy (1980) ehdottaa ja Vermouth–Rosso (1999) torjuu.
- Ilokseni havaitsin, että ajatus on esitetty meillä jo varhain, ks. myös Ääripuisto (1983).
- Jääkaappimagneettireittien suuntautumisesta keskuksiin ks. Fragment (2009), luultavasti Robstchelbst (1999) ja myös Sympa [1992] ainakin.
- Mortepasto (2003) ei kuitenkaan uskalla viedä ajatusta sen loogiseen lopputulokseen.
- Robstchelbst (1999), jos pääsee yli hänen idiomaattisesta terminologiastaan ("navaalinen fluktuaalimobiili" = laiva).
- Vermouth–Rosso (1999) uskoo tämän vaativan kokonaista tieteenalan uudelleenjärjestelyä. Jäämme odottamaan.
- Fragment (2009), mutta hän on väärässä. Suosittelen tässäkin edelleen Nippeliä (1970).

Lady Alician tutkimuksia ¹

ROBOTTI-MORSIAMMEN TAPAUS

Kumarruin lähemmäs avaimenreikää kuulakseni paremmin, mitä lordi Humpyville puhui ystävänsä kanssa laboratoriossaan. Oikeasti minun piti olla käyttävän toisessa päässä ”imuroimassa”, kuten neiti Green, Humpy Heightsin kartanon taloudenhoitajatar, kutsui tuon paholaismaisen rakkineen käyttöä. Jätin laitteen hoitamaan siivouspuolen ja lähdin itse tiedustelumatkalle.

En nimittäin ollut tavallinen palvelustyttö. Tai siivoustyttö, sillä olin saanut vain siivoojan paikan kartanosta solutautuessani palveluskuntaan. Oikeasti työskentelin erään korkea-arvoisen kenraalin tyttärelle. Tämä lady – joka jääköön kuningaskunnan edun vuoksi nimeämättä – oli iskenyt silmänsä lordi Humpyvilleen, hiukan iäkkääseen poikamieheen, jonka oli jo arveltu poistuneen avioliittomarkkinoilta. Minun toimeksiantonani oli selvittää, miksi lordi Humpyville ei lainkaan vastannut kenraalintyttären melko suoriin tunnusteluhyökkäyksiin, kuten tämä niitä kutsui.

Niinpä olin vakoilemassa laboratorion ovella. Neiti Green oli ehdottomasti kieltänyt menemästä laboratorioon, oikeastaan koko länsisiiven päähän, jossa laboratorio ja lordin makuuhuone sijaitsivat – ellei paikalle erikseen kutsuttaisi.

Äänet kuuluivat laboratoriorista vaimeina.

”Oletko sitä mieltä, että tämän version – miksi sitä kutsuit? – voisi jo siirtää käytäntöön?” Tuon täytyi olla lordin ääni.

”Beta-versio. Olen varma, että koneistoon kirjoittamani toimintaohjeistukset suoriu-

tuvat nyt paremmin. Ja itsehän olet rakentanut koneiston.” Humpyvillen ystävällä oli outo käheä ääni.

”Aivan, aivan. Haluatko nähdä nuken? Se saapui Le Havresta eilen. De Pervoisier on tehnyt loistavaa työtä, täysin luonnonmukainen, täysin suunnitelmieni mukainen.”

”Ilman muuta – jos haluat paljastaa sydämesi valitun.”

Miehet röyhähtivät nauruun. Mitä tämä oli? Työni vaikeimpia puolia oli kyllä päästä perille miehistä ajatuksista!

Oven takaa kuului kolahduksia. Sitten henkäyksiä.

”Se... se on todellakin elävän näköinen”, Humpyvillen ystävä kähähti.

”Eikö olekin?”

”Täytyy sanoa... ja tämän asun ansiosta sen anatomiaa voi tosiaan tarkastella melko vapaasti.”

”Näpit irti, se on kuitenkin morsiameni!”

Taas miehet nauroivat.

”Haluatko että autan koneiston asentamisessa?”

Humpyville ilmeisesti nyökkäsi. Huoneesta kantautui etäisiä kolahduksia ja kilahduksia, joiden täytyi syntyä tunnistamattomien työkalujen käytöstä.

Minun oli pakko nähdä. Tässäkö nyt oli lordi Humpyvillen morsian? Se, joka oli kenraalintyttären onnen tiellä?

Vaihdoin asentoa kurkistaakseni avaimenreikästä, ja tunsin samassa terävän kivun kirpaisuun istumalihaksissani. Onnistuini viime hetkellä tukahduttamaan kiljaisun ja ampaisin pystyyn.

Neiti Green mulkoili minua kiivaasti. Miten hän pystyi hengittämään tuossa korsetissaan? Kädessä taloudenhoitajatar piti ohutta keppiä, jolla

hän tapasi orkestroida naispuolisen palveluskunnan töitä.

Neiti Green viittasi kepillä minut palaamaan ”imurin” luo ja seurasi muutaman askelen perässäni. Koko pitkän käyttävän ajan pelkäsin uusia iskuja takaosastooni.

”Neiti Cathouse” – en ollut keksinyt parempaakaan salanimettä, ja sitä paitsi pidin kissoista – ”onko teillä jokin selitys sille mitä teitte tuolla?” neiti Green kysyi kylmästi.

”Ovi näytti pölyiseltä, ja minä päätin...” sanoin ja kohotin liinaa, jota olin ovelasti pitännyt kädessäni.

”Enkö sanonut teille, että tuohon päätyyn palveluskunta menee vain kutsuttuna?”

Painoin pääni katuvaisen näköisenä.

”Kyllä, neiti Green”, mutisin.

”Hyvä on. Minun lienee paras pitää teille ylimääräinen koulutus käskyjen tottelemisen tärkeydestä. Tulkaa huoneeseeni tänään illalla työvuoron jälkeen kello 11.”

”Kyllä, neiti Green.”

Kumma kyllä kaikkiaan kolme nuorta palvelustyttöä oli varoittanut minua erikseen näistä neiti Greenin koulutuksista, mutta en ollut saanut selville miksi. Epäilin että saisin tänä iltana tietää.

”Nyt, jatkakaa.”

Tartuin imuriin ja aloin työnnellä sen suutinta lattiaa pitkin. Harkitsin palkkionkorotuksen pyytämistä kenraalintyttäreltä. Ensin soitaisin kuitenkin Jessopille.

En ole tainnut vielä mainita kamarineitoani Jessopia. Hän on kertakaikkinen aarre! Sain hänet Korkealuokkaisen Palveluskunnan Toimistosta, kun se kammottava Miller oli vihdoin irtisanoutunut. Palkan-

maksun loppuminen pitkäksi venähtäneen edellisen tehtäväni² aikana tietysti auttoi asiaa. Luulen että Toimisto alun perinkin lähetti Millerin minulle rangaistuksena hiukan ikävistä silloista kamarineitoani koskeneista sattumuksista erään aiemman työtehtäväni yhteydessä. Olin jo harkitsemassa välittäjän vaihtoa, kun he tarjosivat minulle Jessopia. Eräänä päivänä tuo kirkassilmäinen nuori nainen sitten vain seiso ovellani.

”Ohhoh!” Jessop sanoi heti tavanomaisten tervehdysten jälkeen. ”Milady, te tarvitsette nyt jotain vahvistavaa”, Jessop sanoi ja katosi palveluskunnan tiloihin. Kieltämättä olin vailla normaalia elinvoimaani. Edellisenä iltana oli ollut Lady Sommerwickin kevätkauden avajaiset – ne päättyivät jälleen kisaan, jossa marmeladipallosia heitettiin viime kauden hattuihin ja epäonnistujan piti valita Hanky Pankyn juomisen ja hatun pitämisen välillä – ja epäilin myös naisellisten vaivojeni lähestyvän. Suoraan sanoen rauhduin salonkiini ja rojahdin lempidivaanilleni. Ei mennyt kuin muutama hassu minuutti – saatoin kyllä torakahtaa hetkeksi – kun Jessop saapui teen ja pienen kakkusen kanssa.

”Syökää tämä, milady. Se kohentaa oloanne.” Samassa mieleni nyrjähti sijoiltaan – kuulin kuinka makuuhuoneen ovi avautui. ”Vielä hetki Diana, niin pääsemme viettämään hääyötämme!” Lordi Humpyville huikkasi. Kuulin hänen marsivan kylpyhuoneeseen, johon täytyi olla ovi makuuhuoneen toiselta seinältä.

Vain yksi pelastuskeino tuli mieleeni. Myöhemmin Jessop

esitti kyllä vaihtoehtoisiakin toimintatapoja – mutta hän ei ollut siinä tilantessa mukana, kun taas minä olin.

Riisuin kiireesti yltäni siivoojattaren esiliinan, mekon, sukat ja alusvaatteet. Ja sitten pyysin kuiskaten anteeksi robotilta – oliko Diana sen nimi? – ja vedin harsonohuen yöpaidan pois sen päältä. Kiskaisin sen nopeasti verhoamaan alastonta kehoani, astuin kapeaan välihuoneeseen, vedin oven selkäni takana kiinni niin, että Diana peittyi näkyvistä, ja seisahduin aloilleni samaan tapaan kuin robotti oli tehnyt. Selkäni oli avoimeen sänkykamarin oveen päin ja tunsin itseni melko alastomaksi.

Hetken jopa mietin, oliko tämä nyt kuitenkin järkevin tapa edistää tehtävääni.

En ehtinyt tehdä lopullista johtopäätöstä, sillä lordi Humpyville palasi samassa kylpyhuoneesta. Hän oli pukeutunut kylpytakkiin. Välihuone ja sänkykamari olivat hämäriä, lähes pimeitä, vain pieni lamppu hehkui punaista valoa kaukaisessa nurkassa. Mikä oli hyvä. En usko, että olin ihan niin paljon robotin näköinen, vaikka kokomme täsmäsimkin.

”Ah, Diana – katsotaanpa mitä ystävämme Forde on opettanut sinulle. Kävele sängyn luo.”

Astuin pari askelta ja tajusin sitten, että minun olisi kai pitänyt sanoa ”Käsky tunnistettu” jne.

”Mukavaa. Forde on poistanut sen älyttömän käskyjen kuittaamistoiminnon”, Humpyville sanoi. ”Kokeillaanpa onko ’Käsky epäselvä’ vielä tallella.”

”Diana, hypsää hetkutinta”, Humpyville käski hekotellen. Vaikka sanoissa oli jotain tutunkuuloista, päätin vastata epätietoisena.

”Käsky epäselvä.”

”Antaa olla, Diana. Kävele sängyn luo. Hei, pysähdy!”

Seisahduin parin askelen päähän sängystä.

”Sinuun on tullut pari naarmua tänne...” Humpyville mutisi – ja sillitelti takaosastoani. Mitä naarmua?

Ai niin, neiti Greenin keppi!

Lordi Humpyville ei tuntunut pitävän kiirettä tutkimuksiansa kanssa. Hänen kätensä sivelivät takapuoltani, puristelivat kevyesti.

”De Pervoisier, te olette todellinen mestari... niin aidon tuntuinen...”, hän mutisi. Lordi Humpyvillen hengitys kiihtyi, mikä sai hänen nenänsä vinkumaan.

Sitten lordi Humpyville huokaisi.

”Diana, istu.”

Istahdin sängynlaidalle kuuliaisena. Yritin vaikuttaa jäykältä ja elottomalta. Lordi

Humpyville asteli eteeni ja leväytti kylpytakkinsa auki.

Näin jotain mikä ei ollut jäykkä, vaan eloton.

"Diana, käsityöt!" Humpyville komensi.

Olin päästäni pyörällä? Mitkä käsityöt? Mieleeni tulivat vain Imogen-tätini ristipistotyöt, mutta ne eivät selvästikään kuuluneet tähän ympäristöön, jossa yritin sekä katsella että olla näkemättä edessäni vain muutamman kymmenen sentin päässä lerputtavaa lordillista lisääntymisvälinettä.

Sen verran toki tiesin näkyvästä. Olin St. Hildegarden Tyttöjen Valmistavan Koulun kakkosmakuusalin paras tulkitsemaan rouva Carnlustin Täydellisen Avioelämän Oppaan suljettuja sivuja – vaikka tietenkään meillä ei ollut mitään keinoa saada selville, olivatko tulkintamme oikeita. Jotkin epäonnistuneet tehtävät olivat myös tuoneet minut ennenkin lähelle vastakaisen sukupuolen tavallisesti peitettyjä anatomisia yksityiskohtia. Joten tiesin mitä näin.

Mutta käsityöt? Mieleni haki epätoivoisesti vastauksia, kunnes se yllättäen törmäsi pelastukseen.

"Käskey epäselvä", sanoin koneellisesti.

Lordi Humpyville tuhahti ja tarttui käteeni – ja vei sen suoraan haaroihinsa. Aloin käsitellä mitä minulta vaadittiin. Tartuin mahdollisimman kulumikkaalla ja etäisellä otteella pehmeään jäseneseen. Sekunnin tuumittuani aloin liikutella kättäni hiukan samalla tavalla kuin olin nähnyt karjakon lypsävän lehmää serkkuni Celian kättilällä Herefordshiressä.

Se tuntui toimivan. Lordi Humpyville alkoi taas niiskuttaa nenäänsä ja puhahdella. Ja äkkiä tunsin, kuinka jäsen sormieni välissä alkoi paisua ja hypähdellä. Ällistytävää, noin pieni liike ja tuollainen vaikutus! Nielaisin kikatuksen viime hetkellä.

Jatkoin hieromista. Sillä oli voimakas vaikutus Humpy-

villeen. Tuntui kuin olisin pitänyt hänen koko ruumistaan vallassani tällä pienellä liikkeellä. Arvoisa lordi puuskahdelti, värähteli, ja välillä pelkäsin, että hänen jalkansa pettäisivät. Hän veti syvään henkeä.

"Lopeta, Diana", Humpyville huoahutti. Irrotin otteeni. Harmi, tuo oli melkein mukavaa. Olin jotenkin kuumissaani liikkeestä ja oli oikeastaan hyvä, että ylläni oli ainoastaan tämä läpinäkyvä ja viilentävä yöpaidan riepu.

Lordi Humpyville veti hetken henkeä. Vilkaisin varovasti hänen kasvojaan, jotka punoittivat hämärässä valossa.

Lordin jäsen jökötti edelleen edessäni. Se oli melko iso. Teknisesti ottaen en ole neitsyt, joten tiesin mitä sillä oli tarkoitus tehdä, siis naisen kanssa. Se nainen, joka tuon joutuisi vastaanottamaan, saattaisi satuttaa itsensä.

Vasta tässä vaiheessa mieleeni juolahti, että minä saataisiin olla tuo nainen. Tilanne ei oikein ollut enää hallinnassani, mikä oli harmillista.

"Diana, asento yksi", lordi murahti äkkiä.

Menin paniikkiin. Asento yksi? Nyt kyllä paljastuisin.

Mutta sitten muistin laboratoriossa näkemäni lapun ruokottomista asennoista. Yritin kiivaasti palauttaa mieleeni kuvat, eikä se lopulta ollut vaikeaa. Muistin millainen oli niistä ylin, jonka täytyi olla numero yksi.

Kömmen sänkyyn niin robotillisesti kuin osasin. Tämä ei nyt tosiaan oikein mennyt hyvin. Asetuini keskelle sänkyä. Mitä vielä? Ai niin. Otin tyynyn ja asetin sen lantioni alle ja laskeuduin sitten makuulleni vatsalleni niin että jo kovia kokenut takaosastoni oli koholla. Oliko vieläkin jotain? Kyllä vain.

Avasin reiteni ja vedin polviani hiukan ylöspäin. Samalla harkitsin, että pitäisikö minun pompata ylös sängystä ja paeta laboratorioon ja sieltä edelleen ulos asti. Mutta olin

kovin vähissä vaatteissa eikä minulla oikein ollut tarjolla kunnollista selitystä toimilleni, jos lordi Humpyville saisi minut kiinni ja alkaisi vaatia sellaisia.

Jäin siis aloilleni. Jotain ilmaantuisi, varmaankin.

Niin ilmaantui. Tunsin, kuinka lordi nousi sängylle. Hänen hengityksensä puuskutti taas. Nenäänsä vingauttaen hän tarttui lantiooni ja nosti yöpaitani pois takaosastoni päältä.

Nyt hän hengitti jo kovasti puuskuttaen.

"Niin lämmin... niin pehmeä...", hän hoki henkäisyjensä välissä ja siveli takamustani.

Lordi Humpyville murahti ja heittäytyi äkkiä ylleni. Hänen kätensä olivat molemmin puolin minua. Hänen hengähdyksensä pyyhkäisivät niskaani.

Ja paljon alempanakin tuntui jotain. Lordi Humpyvillen isokokoinen henkilökohtainen työkalu läpsähti vasten istuma-alueettani. Lordi reagoi ihokosketukseen murahtaen. Hän nosti toisen kätensä ja vei sen haaroihinsa, meidän väliimme.

Lordi Humpyville aikoi sovitella miesnuijaansa minuun! Kuten sanoin, teknisesti ottaen en ollut neitsyt, mutta tämä oli vähän liikaa. Tarkemmin ajatellen en kuitenkaan voinut tehdä mitään. Minulla oli kuuma, ja jotenkin hervoton olo. Tällaisissa sänkykamari-laboratorioissa oli aina sietämättömän kuuma, muistin kokeneeni vastaavaa edellisen tehtäväni aikana, vaikka se olikin tapahtunut poikkeuksellisen kaukana täältä.

Joka tapauksessa yleinen kuumuus oli muuttanut minut melko liukkaaksi sieltä, mihin lordi Humpyville halusi sijoittaa välineensä.

Tunsin, kuinka hän liukui pakaroideni väliin. Ylös, alas. Minun piti jännittää kaikkia lihaksiani, etten olisi päästänyt ylimääräisiä ääniä. Onneksi kasvoni olivat vasten peitteitä,

joten pienet ynähdykseni tukahtuivat kankaaseen.

Sitten lordi Humpyville tuntui tehneen päätöksensä. Hän kohottautui hieman, asetteli työkaluaan sinne, minne luonto on rakentanut sille sopivan pesäkolon, ja yhdellä valtaisalla lantionsa työnnöllä tunkeutui sisääni.

Vannon että kiljaisin, mutta niin kiljaisi lordi Humpyvillekin, ja ehkä pielukset vaimensivat huutonani. Lordi makasi päälläni huohottaen suoraan korvaani. Tässä vaiheessa en enää olisi päässytäkään pois, sillä olin lävistetty paikoilleni kuin perhonen Clarence-serkkuni kokoelmassa.

Lordi Humpyville vetäytyi hiukan kuin tunnustellen valoitustaan.

"Aivan ih... Diana... minä..." hän sanoi ja tunkeutui uudelleen syvälle, syvemmälle kuin äsken.

Seuraava työntö seurasi nopeasti perästä. Ja seuraava. Minulla alkoi olla vaikeuksia pysytellä robottimaisen paikoillaan, sillä jonkinlainen kuumuuden ja kosteuden sekainen jännitys alkoi kertyä paikkoihin selkärankani tienoilla.

Tuntui että minun pitäisi jotenkin helpottaa lordin liikkeitä. Tehdä asiasta valmista, kuten sanotaan.

Ensin varovasti, sitten hiukan rohkeammin työnnyin vasten lordin välinettä, joka tuntui paisuun sisälläni entuudestaan. Nyt lordi röhähteli jokaisella työnnöllään kuin isokokoinen karju, jonka toimia emakon kanssa olimme salaa katselleet Celia-serkun kanssa.

Liikuimme nyt molemmat ja taisin päästellä jo aivan avoimesti henkäyksiä, jotka kiihtyivät, vaikka yritin pitää itseni edelleen aloillani. Yöpaitani oli jossain vaiheessa kiertynyt melkein kaulaani asti.

Lordi Humpyville röhki entistä kiivaammin ja hänen lantionsa jysähteli vasten takamustani. Olin aivan liukas sieltä ja lordi oli niin iso ja

niin syvällä ja halusin sen koonaan –

Sitten äkkiä kaikki ikään kuin räjähti. Taisin kiljaista aika kovaa ja lysähtää eteenpäin. Lordi Humpyville lipsahti sisältäni karjaisten kuin metsän peto, ja samassa tunsin, kuinka paljaaseen selkääni sateli jotain.

Oi joi.

Lordi Humpyville huohotti takanani läikäytyneenä.

"Mutta... oletko sinä... etkö sinä olekaan..."

Tunsin lordin käden niskasani, takaraivollani. Muistin että olin nähnyt Dianan niskassa vilauksen jonkinlaisesta luukusta, josta epäilemättä pääsi säätämään sähköaivojen koneistoa. Siis Dianan koneistoa. Minulla sellaista ei ollut.

Lordin käsi pysähtyi niille sijoilleen.

"MITÄ –" hän ulvahti – ja rysähti sitten yhtäkkiä vuoteelle viereeni silmät ympäri kääntyneinä.

Kesti hetken ennen kuin tajusin mitä oli tapahtunut. Lordi oli pyörtynyt tajutesaansa, että minä en ollutkaan robotti.

En oikein tiennyt miten siihen suhtautua. Joku tyttö voisi tuollaisesta loukkaantuakin. Nousin äkkiä ja siirryin kylpyhuoneeseen siistiytymään. Oli sentään hyvä, että lordi ei ollut ampunut laukaustaan sisään. Tähän skandaaliin ei enää kaivattaisi yllätystä.

Mutta mitä oikein tekisin? Lordi saattaisi toipua pian ja minun pitäisi häipyä ennen sitä.

Dianan kanssa. Tällaiset pienet sivupolut eivät saaneet horjuttaa tehtäväni ammattimaista hoitamista.

Hiukan tutisevin polvin kävelin lordi Humpyvillen sänkykamarin poikki kohti laboratorioon johtavaa kapeaa huonetta. Lordi itse kuului kuorsaavan. Hyvä, ehkä minulla olisi hetki aikaa paeta Dianan kanssa.

Diana seisoi paikallaan odottamassa uusia käskyjä. Se oli alaston eikä minullakaan

Classifieds

TEST PARTICIPANT OPPORTUNITIES

Become a human test subject for gastric-gravitational research. Suitable for healthy eaters aged 12*-99** years who have easy access to the Podkletnov Research Center in Siberia. Successful participants will spend 72 hours in a rotating G-force acceleration chair eating a full diet of potatoes, rutabagas, and turnips. We are testing for physiological effects of gravity on digestion.

All participants will receive 1000 rubles worth of food vouchers.

* Parental consent not required
**Valid medical certificate not required

CALL 4 PAPERS

The Achievement Society of Advanced Postponing (ASAP) will be holding its 1st International Symposium on the Psychology of Procrastination and Task Avoidance later this

year. As indicated in a previous call for papers, the deadline for the submissions was today. Deadline for the submission of abstracts and papers has now been extended by 8 weeks.

ASAP is looking forward to receiving your contributions!

FUNDING

Looking for funding for an experiment on pain, starvation and contemporary can-

nibalism. Interested investors please visit Dr. Krakenlobotum at the Department of Ethics, Island of Ipecacuanha, South Pacific Ocean.

MISSING

Searching for a missing test subject. Last seen on June 3rd escaping from Stanford-Sorbonne Biomedical Research Centre and Psychiatric Facility. A hybrid of hamster and human who is able to develop a variety of medical and

psychological conditions in laboratory environments, and is willing to take part in extensive surveys, field experiments and medical trials for complementary food, free treatment, or movie vouchers. Do not approach if displaying symptoms of psychological experimentation. May be irritable and exhibit erratic behaviour. \$1000 Reward for information leading to the location, recovery, and return of test participant number 13.

||

ollut kuin yöpaitani. Näky oli taatusti outo – myös neiti Greenin mielestä, joka seiso ovella katsomassa sitä.

”En edes halua tietää mitä kuvittelitte tekeväne Eevan asussa niin hienon miehen kuin lordi Humpyvillen sänkykamarissa!” neiti Green sähähti.

Avasin suuni selittääkseni, mutta tarkemmin ajatellen mitään selitystä ei ollut.

”Ja sinun täytyy olla se uusi aputyttö, jonka Baston meni palkkaamaan tänä illaksi, minua kuulematta!” neiti Green sanoi robotille. Olin häveliäisyssyistä vetänyt sen ylle siivoojanmekkoni vaatteita vaihtaessamme.

Neiti Green astui huoneeseen ja lukitsi oven takanaan. Hän käveli lähemmäs keppiään kämmentään vasten paukutelun. Hermostuttava tapa.

Neiti Green kiersi taakseen kuin arvioiden tulevaa maastoa. Sitten hän kiersi lukkoon oven, joka johti lordin sänkykamariin.

”Annan teille molemmille koulutusta nyt välittömästi”, neiti Green lausui tuomionsa. ”Kumartukaa vasten tuota pöytää.”

”Käsky epäselvä”, Diana sanoi.

”Ei siinä ole mitään epäselvää!” neiti Green sähähti. ”Näin!” hän sanoi ja taivutti Dianan yläruumiin laboratorion lähintä tyhjää pöytää vasten. ”Ja sinä, viereen.”

Asetuin samanlaiseen asentoon kuin Diana. Tämä tehtävä ei nyt lainkaan sujunut suunnitelmieni mukaan

– hidasteita ja sivupolkuja tuntui ilmaantuvan kuin uusia kosijoita perijättärelle.

”Tässä voi tulla kuuma...” neiti Green mutisi. Kuulin kahahduksia. Riisuiko hän vaatteitaan?

Vilkaisin nopeasti olkani yli. Kyllä, neiti Green seisoit takanamme pelkässä korsetissaan ja kohotti juuri keppiään ensimmäistä iskua varten.

”Ei vilkuilla!” neiti Green sanoi ja ensimmäinen isku lävähti kovia kokeneelle takamukselleni.

Seuraavan iskun sai Diana. Hän huokaisi saatuaan iskun – mutta ei kivusta vaan ikään kuin nautinnosta. No, sitä vartenhan se oli luotu.

Sitten oli taas minun vuoroni.

Ja Dianan, joka huokasi entistä kovempaa.

Neiti Greenin kunto taisi olla huono, sillä välillä hän alkoi melko nopeasti huohottaa ja tuntui välillä pitelevän itseään jotenkin, mutta se ei tuntunut helpottavan hänen huohotustaan, pikemminkin päinvastoin.

Itse koetin väistellä iskuja, mutta se suututti neiti Greenin.

”Tarvitseeko minun pitää sinua paikoillasi?” hän ärisi.

Neiti Green asettui siten, että toinen reiteni oli hänen jalkojensa välissä. Hän tarttui toisella kädellä minuun, varsin kömpelösti tosin: olkapään tai vastaavan sijasta hän kaappasi toisen rintani kipeään otteeseensa.

Diana sai edelleen iskuja neiti Greenin kepistä. Robotti

reagoi niihin kuin ne olisivat suurikin nautinto. Se tuntui kiihdyttävän neiti Greenin entistä kovempaan raivoon. Hän suorastaan hyppi reiteni takaosaa ja takamustani vasten, kunnes päästi lopullisen raivonkarjahduksen.

”No niin, uskon tämän riittävän opetuksenne”, neiti Green sanoi edelleen hengästyneenä.

Sitten neiti Green pukeutui nopeasti. Samassa ovelta kuulu koputus.

”Neiti Green, teitä kaivataan alakerrassa”, oudolla tavalla tuttu ääni sanoi.

”Selvä”, neiti Green vastasi. ”Te kaksi, seuratkaa perässä, kun olette saaneet itsenne siivestyneeseen kuntoon.”

Eli ei koskaan, hymähdin mielessäni. Ovi kävi neiti Greenin poistuessa.

Ja seuraavaksi siitä astui sisään Jessop! Kultainen, ihana Jessop!

”Milady, te näytätte joutuneen koettelemuksiin”, Jessop totesi nähdessään kovia kärsineen takapuoleni ja muutenkin melko ravistellun olemukseni. Jessopin posket punoittivat kilpaa takaosastoni kanssa.

”Värväydyin väliaikaisesti avuksi kartanoon, kun arvelin teidän ehkä tarvitsevan palveluksiani tehtävänne puitteissa”, Jessop selitti.

”Apua tosiaan tarvitaan”, huokaisin.

Lopulta Diana oli helppo saada pois kartanosta. Nyt kun osasin kommentaa sitä, se käveli ongelmitta alas laboratorion johtavia paloportaita – Jessop

oli ystävällisesti paikantanut ne pakoa varten. Hetkeä myöhemmin me olimme autossa ja matkalla kohti Lontoota. Saatoin jopa laulhdella ajaessani.

Seuraavana päivänä kerroin kenraalintyttäreille, että maasto oli puhdistettu hyökkäystä varten. Olihan se mahdollista, että nyt, oltuaan tekemisissä oikean naisen kanssa, lordi Humpyville olisi valmis avioon. Minulla oli omat epäilykseni. Lady oli kuitenkin tyytyväinen ja mainittuani, että olin erityisenä lisäpalveluna poistanut avioitumisen tiellä olleen erityisen esteen – kuvailin tätä jonkinlaiseksi kilpailijattareksi tarpeeksi epämääräisin sanankääntein – hän jopa suostui maksamaan ylimääräistä vaivanpalkkaa.

Jessop hoiti hellästi pakarointani voiteella, joka oli kuulemma yhdistelmä hänen isoäitinsä yrttitietoa ja viimeaikaista lääketieteen kehitystä.

”Milady, onko teillä ajatusta mitä teemme – Dianalle?” Jessop kysyi.

”Tosiaan, en ole tullut ajatelleksi.” Olin jo melkein unohtanut lordi Humpyvillen robottivaimon, jota olin epäonnekseni joutunut sijaistamaan häilynä. En oikeastaan mielellään muutenkaan ajatellut tapausta, ainakaan arkisissa puuhissani.

”Minulla on ehdotus, milady”, Jessop sanoi. ”Olen vapaa-ajallani opiskellut tämänkaltaisten laitteiden tekniikkaa. Uskoisin että pystyn suhteellisen vähillä muutoksilla ’ohjelmoimaan’ Dianan uudelleen – keittiöapulaiseksi.”

Jessop hieroi takaosastoni ihoa määrätietoisin ja taitavien liikkein. Se tuntui ihanalta. Tiesin hänen odottavan vastausta.

Vai keittiöapulaiseksi. Tiesin että Jessop kaipasi keittiöapulaista, mutta olin tois-taiseksi kieltänyt sellaisen värväämisen budjetäärisistä syistä. Tuo ovela pikku otus oli suunnitellut tämän hyvin. Mutta ei minulla ollut mitään sitä vastaan. Käännin selälleni.

”Olkoon, saatte robotti-keittiöapulaisenne”, huokaisin. ”Hmm, luuletteko Jessop, että tuo ihmevoide auttaisi myös muihin hellekäynteihin paikkoihin?”

Niin Diana muutti keittiöömme. Jessop kehuu robottityttöä oivalliseksi keittiöapulaiseksi, mitä nyt sillä oli toisinaan taipumus vatkata munia hiukan liiaksi.

VS

1. (Toim. huom.) Juttutarjouksessa ollut sana ”tutkimuksia” sai toimituksemme uskomaan, että tarjous koski tieteellistä artikkelia. Kun teksti saapui toimitukseen, kävi ilmi, että kyse olikin eroottisesta pornostelusta. Koska jutulle oli jo varattu tila taitossa, olimme pakotettuja julkaisemaan sen. Pa-hoittelemme tapahtumatta.
2. Ks. ”Lady Alician tutkimuksia: Venuksen kuningatar ja Sir Eugen Dullborough (runkk.)” teoksessa Emmanuel Arse: *Olin avaruustaistolaisten seksiorja ja muita eroottisia spekulatiioita* (Basam Books, 2019).

YLLÄTTÄVÄ LÖYDÖS ALKOHOLI-TUTKIMUKSEN AIKANA

TUTKIMUSRYHMÄN JOHTAJA professori K. Ännisen, dosentti H.U. Malaisen ja tohtori-koulutettava K.R. Apulan projektina oli selvittää empiirisen tutkimuksen menetelmien kuinka pitkäkestoinen ja runsas alkoholin käyttö vaikuttaa ihmisen kykyyn seilata laivalla.

Tutkimuksen toteuttamiskohteena oli Etelä-Intian merialueet. Tutkimus toteutettiin osana kansainvälistä IPA-hanketta. IPA tulee sanoista International Papers of Alcohol.

Tutkimuksen keston arveltiin olevan viisi (5) vuotta. Tutkimuksen keskeytykseen päädyttiin kuitenkin, kun tutkimusta oli kulunut kaksi (2) vuotta, viisi (5) kuukautta ja kolme (3) päivää.

Tutkimuksen keskeytys johtui siitä syystä, että aivan yllättäen ja täysin sattumalta tutkimusryhmä löysi

saaren, josta ei ollut ainuttakaan aikaisempaa havaintoa. Kyseessä oli Serendip.

SN

Ilmoituksia

SITOUTUMATONTA TUTKIMUSAVUSTAJAA ETSITÄÄN

Tutkimusavustajaa haetaan ainutkertaiseen kokeeseen, jolla voi jättää jälkensä historiankirjoihin. Aiempaa kokemusta ei vaadita. Avustajaksi haetaan henkilöitä, joilla ei ole olemassa olevia sitoumuksia henkilöihin tai yhtiöihin, esim. velkaa, perhettä, kumppania tai ystäviä.

– Märkä Läntti tutkimusprojekti

IS

VAPAAEHTOISEKSI TUTKIMUSMATKALLE

Vapaaehtoista haetaan tutkimukseen. Odotamme aiempaa kokemusta transsista,

huumaavista aineista, sekä hieroglyfien ja egyptin kielen tuntemusta. Tutkimus rakentaa aiempien kokeiden pohjalta käsitystä ihmisen tajunnasta. Ilmoitusta ei tässä muodossa ole aiemmin julkaistu eikä sillä ole mitään yhteistä viimeaikaisten uutisten kanssa liittyen muinaisiin jumaliin ja kirouksiin.

– Armageddon oy

IS

FYSIIKAN LAITOS ETSII KOEHENKILÖITÄ

Tue uusinta tiedettä tulella koehenkilöksi materiaali- ja kemian tutkimuksen testaamiseksi. Aikaisemmat koehenkilöt ovat kadonneet.

SN

Social Distance-inator Version 3.2

(PATENT PENDING)

IN THESE UNPRECEDENTED times, safety is paramount. The Social Distance-inator is designed to allow users to take COVID-19 prevention measures into their own frequently washed hands when confronted with those who refuse to comply with current social distancing guidelines. Anyone within 2m of the user is harmlessly pushed through a portal to an appropriate distance, with a void dimension to connect the entry and exit points.

- Emergency ripcord added as a failsafe after remote control proved to interfere with the portal generator in unfortunate ways
- Cup holder added for improved user-friendliness
- Device downsized from 1.4m height to 1.3m for portability
- Weight reduced to 85kg
- Turn signals added on advice of legal counsel

Notable changes (v. 3.2)

- Portal stability improved – risk of portal implosion reduced to 60%
- Casing now lead-lined to reduce effects of radiation from core

Development history

In its original form, the Social Distance-inator v. 1.0 was intended to remove everyone within the designated radius through mechanical means. However, the commission overseeing

the project deemed this method “too violent” and “completely unmarketable” after the first trials resulted in impact-related trauma and/or death in test subjects. Families of the afflicted were provided 20€ gift cards to a franchise of their choice in recompense.*

The Social Distance-inator v. 2.0 was retooled to remove guideline violators through the means of teleportation. However, this gave rise to a complaint from the Association for Applied Metaphysics (AAM), a sub-division of the Philosophers’ Organization, on the grounds that teleportation presents “a serious question

* Choices limited to *Matti’s Dry Cleaning*.

on the nature of self” as a result of the process of breaking down and reconstructing a person atom by atom (see the AAM Magazine, 2021 April issue for the article “Clones: Yay or Nay?” for the latest discussion on the matter). As disputes with philosophers of any kind tend to remain unresolved indefinitely, this approach was also retired.

V. 3.0 solved the issue by using portals to move a subject without disintegrating them, utilizing another dimension as a medium. After a few calibration hiccups in locating a suitable dimension and in determining the optimal amount of pressure from the force field, this version received approval for further development. V. 3.2

addresses problems discovered during trials, such as radiation poisoning and the lack of an easy-to-reach off switch to be used in, for a completely unrelated example, medical emergencies. Budget increases were granted should the need for further gift cards arise.

NOTE: the Social Distance-inator was developed concurrently with the Maskinator, a device to ensure proper mask usage. However, due to “unacceptable” rates of accidental decapitations during field tests, development has been temporarily suspended. A joint memorial service for test subjects of both projects is being organized later this year.

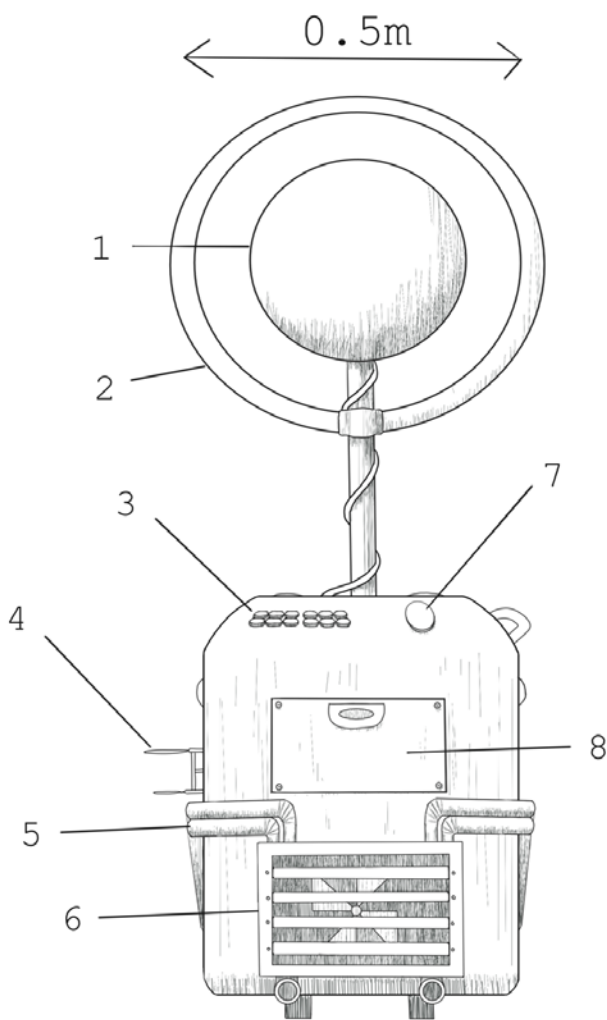

Fig. 1

1. Portal generator
2. Force field generator
3. Control panel (RGB LEDs optional)
4. Cup holder
5. Cooler system
6. Air intake fan
7. Proximity sensor
8. Nuclear core access panel

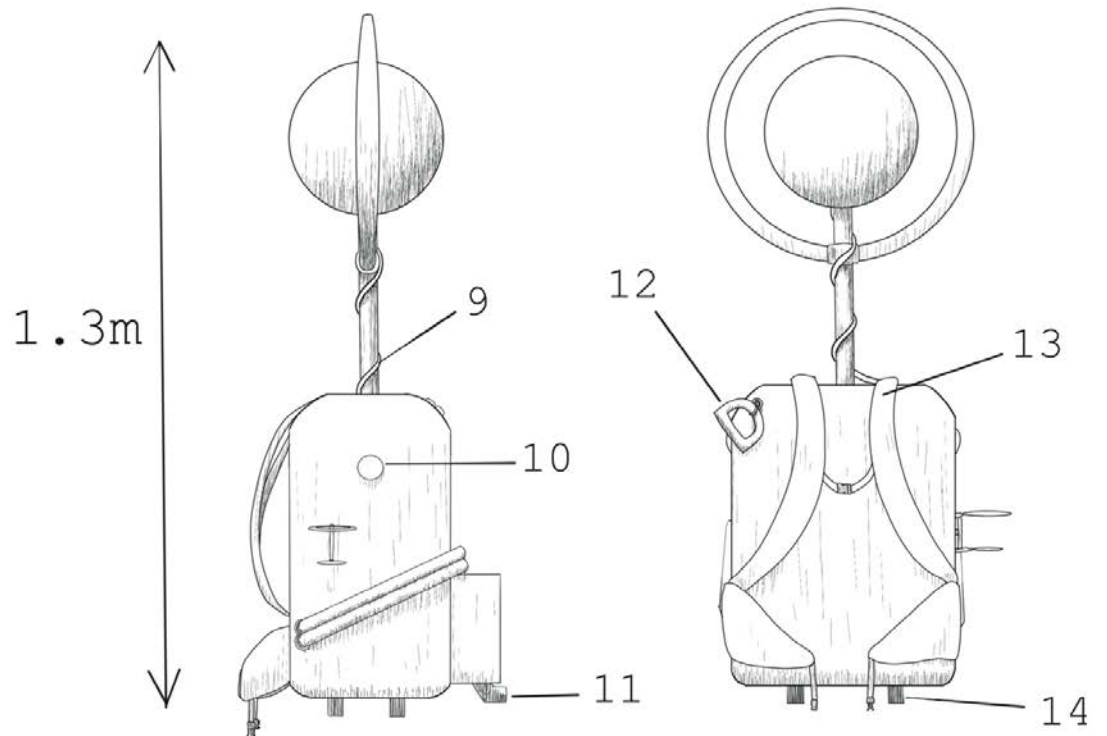

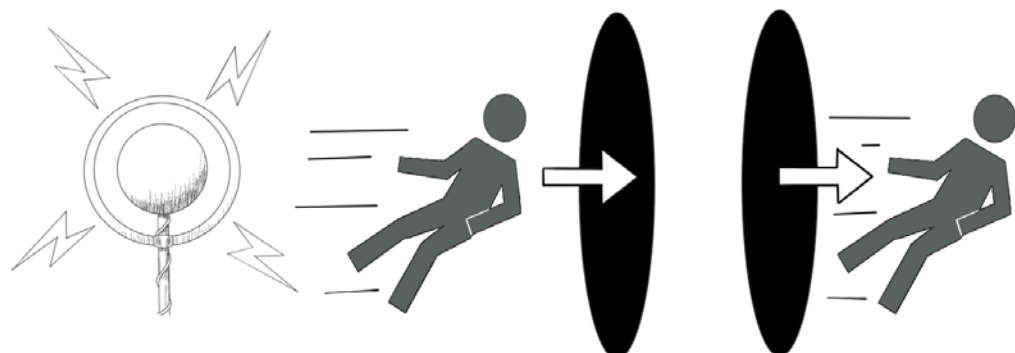
Fig. 2

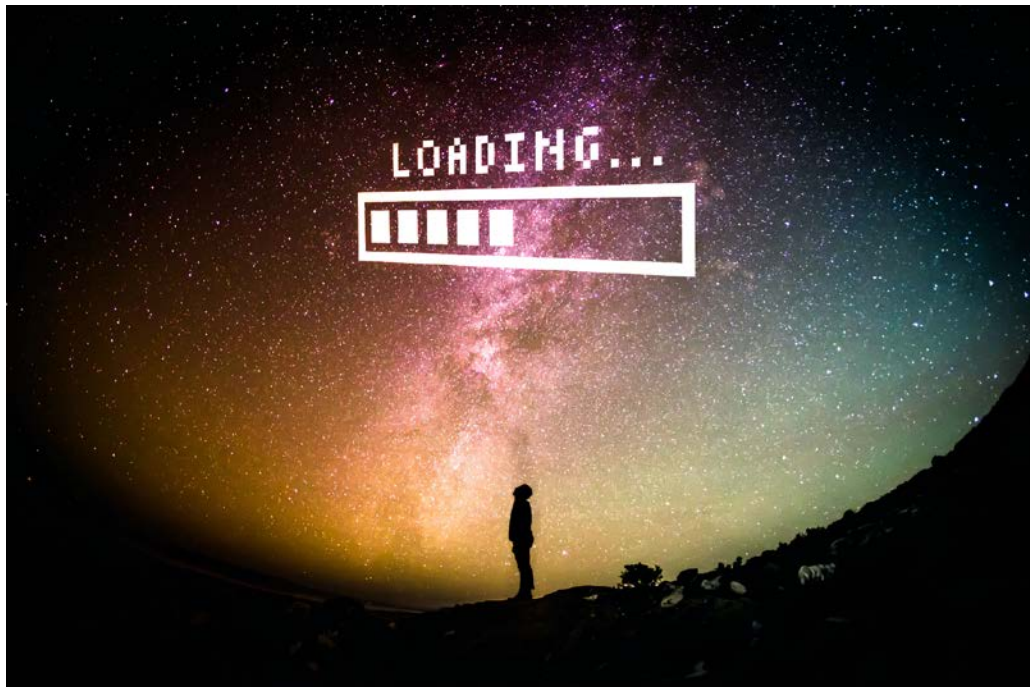
9. Grounding wire
10. Turn signal
11. Exhaust pipe

Fig. 3

12. Emergency ripcord
13. Harness
14. Legs

Fig. 4

REALITY UPDATE 1.5.4 SCHEDULED FOR EARLY 2022

RESEARCH BASED ON a hunch and a very strong gut feeling has proven that the universe we live in is a simulation run by a more advanced civilization. According to the rigorous speculations of astro-cognitive techno shamans at MIT (Mänttä Institute of Taxidermy), a new patch for our reality is scheduled to be installed soon. This was announced in the changes via cosmic background radiation spectrum. Yet, the mainstream media has ignored the news.

The update is enthusiastically welcomed, as players have had several complaints about the nature of our reality over the years. Modders,

i.e. humans, have done their best to remove bugs themselves – killing thousands of insect species to extinction – but now they can hope for an official fix to several major problems in the engine.

This is the first reality update in over two billion years, so expectations are high. It should finally upgrade the graphics to modern 4D, fix the save game system, and balance the inconsistency between general relativity and quantum physics.

The user community of the universe also expects to finally see the DLC that has been missing for ages. The placeholder dark matter and

dark energy should finally be unlocked as playable content including new quest lines, NPCs, and legendary weapons. In addition, it has been hinted that universe 1.5.4 will also add microtransactions: with the gold pass, the speed of light can be increased to 400,000,000 m/s and wormholes will be made more stable.

Some scientists worry that the update will require rebooting the universe and, as the save game system has not been working properly, this will lead to all progress being lost. The developers have not yet addressed these concerns.

VT

Focalization in Jane Pawsten's *Meow and Meow*

Meow and Meow tells the riveting story of Missy, a young calico Maine Coon, whose family suddenly loses their fortune and must move to the poor neighborhood of Purrshire. There, Missy finds herself caught between two suitors: Felix, a tabby European Shorthair, and Smudge, and older Russian Blue bachelor. This paper analyzes how Pawsten uses focalization in her novel.

The story is told by a third person narrator with various focalizers. Missy, the main character, is the most prominent one. What is interesting is the way Pawsten switches from one focalizer to another, as can be seen in

the following passage during which Missy finally confronts the red dot while Smudge watches her from afar:

Meow meow meow meow meow meow. Meow! Meow meow meow. Meeow! Meow. Meow meow moew. Meow meow. Meow. Meow meow. Meooww... Meow... Meow... MEOOOWWWW. Purr... Purr. Meow MEOW. Meow Meow MEOW. Meow. Meow meowwww. Meow. MeOW. Meow. Meoow. (Pawsten 2021, 103)

The shift in focalization is clear. Except for the few exclamations (“Meow!”, “Meeow!” and “MEOOOWWWW”, which correspond to the climatic points of Missy’s bat-

tle with the dot, Missy’s way of expressing is calm, and she prefers long, low sentences. Smudge, on the other hand, is much more agitated: his sentences are short, with erratic intonation (e.g., “MeOW”). This contrast is strange, given that it was Missy who is taking the action, whereas Smudge only watches. Yet this contrast perfectly represents the characters and is exactly what makes *Meow and Meow* a pivotal piece of modern literature.

Works Cited:

Pawsten, Jane. 2021. *Meow and Meow*.

PO

”Ja onkin ilmeistä, että tarvitsemme jatkotutkimuksia aiheesta”, professori Profitheim lopetti luentonsa. ”No niin, mikä on teidän käsityksenne aiheesta?” professori kysyi meiltä luentosalin ahtautuneilta laitoksen henkilökunnan ja opiskelijoiden edustajilta.

”Tuo oli kyllä uskomattominta roskaa, mitä olen koskaan kuullut”, assistentti Klerkberg tuhahti.

Hänen rahoituksensa luonnollisesti katkaistiin.

”Onko muita mielipiteitä?” professori Profitheim kysyi.

”Kysymyksessähän on ilman muuta tämän vuosisadan tieteellisesti merkittävien havainto!” hihkasi lisen-siaatti Universch. Tietenkin myös hänen rahoituksensa lopetettiin.

”Ja haluaako joku vielä kommentoida aihetta?” professori tiedusteli lopuksi. Pysimme vaiti.

Myös meidän kaikkien muiden apurahat peruttiin, sillä säästötavoitteet olivat kovat.

– P. H. D., Jena

Pengoin jo toista viikkoa tuskastuneena filosofisen filologian laitoksen kirjaston hyllyjä, sillä eräs lähde-teos oli kerta kaikkiaan kadonnut mielestäni ja lisen-siaattityöni jättöpäivä lähestyi. Vihdoin raahauduin toivoni menettäneenä kirjastonhoitajan luo ja päätin kysyä apua.

”Olisiko teillä teosta ilman jatkuvuuden käsitteen ontologista tarkastelua”, kysyin, sillä se oli ainoa asia, mitä muistin tuosta elintärkeästä lähteestä.

”Ei, mutta meillä on täällä yksi ilman tutkimusrahoituksen jatkoa!” hihkasi professorini, joka oli vaistonnut

heikon hetkeni ja piileskellyt hyllyjen välissä.

Tätä kelpasi muistella myöhemmin hampurilaispihvejä käännellessä!

– F. L., Laibach

Väittely polykarpistien ja deformatistien välillä kävi kuumimmillaan vuoden 1988 syysseminaarissa. Dosentti Cuiper, tunnettu deformatisti, huudahti kesken väittelyn: ”Minusta on sanomattakin selvää, että summarologinen kuva itsestään toisena ja Toinen itsensä summarologisena kuvana ovat toistensa poissulkevat vastakohtat!”

Tähän kommentoi vanha ylilehtori Rhumstein, paatunut polykarpisti:

”Tarkoitat varmaan Toisen semioottis-summarologisena peilikuvana!”

Se naurunremakka kuului aina foneettisen epistemologian laitokselle saakka!

– Q. E. D., Miskatonic

Olimme ahdistaneet joukon polykarpisteja luentosalin nurkkaan kesken vuoden 1986 demarkationistikiistaa. Debatti oli siinä pisteessä, että argumentit ja vastaargumentit olivat lopussa ja olimme umpikujassa. Lehtori Abstrach keksi silloin hikkaista kateederilta: ”Jos hyväksytte Jones-Gilhamin teoreeman parabelistisen tulkinnan, pääsette mukaan kongressijulkaisuun!”

Ja ne hullut uskoivat! Aloimme tykittelä reductio ad absurdumilla ja se oli polykarpistien argumenttien menoa.

Koskaan en ole niin nauranut kuin silloin, kun polykarpisteja reductio ad absurdumilla tykittelimme!

– Z, Leningrad

VS

EVENING SCHOLAR

Marvin the Lehti 1/2021 No. 93

EDITORS: Pavla Oubret (chief), Charlotte Laihonen (English Language), Tapio Salomaa (Finnish Language), Vesa Sisättö (Finnish Language).

CONTRIBUTORS: Natalie Hiillos (NH), Inkväär Ikitursas (II), Ida Suuniitty (IS), Pavla Oubret (PO), Sami Nisonen (SN), Vesa Sisättö (VS), Valtteri Tavast (VT).

GRAPHIC DESIGN: M. Pietikäinen.

ILLUSTRATIONS: Natalie Hiillos (NH).

PUBLISHER: Helsingin Yliopiston Science Fiction Klubi ry, Itsehallintotie 1 A 14, 02600 ESPOO.

CONTACT: marvin@hysfk.fi.

Marvin the Lehti has received a paper grant from the Student Union of the University of Helsinki.

